Perdre els papers

Per AmparoG el dl., 01/06/2020 - 08:00

L'oratòria és tot un art i d'això en sabien molt els clàssics. S'estudia, o s'estudiava, a la universitat. Ara potser, l'equivalent són més aviat les tècniques de comunicació.

La qüestió és que en un espai com ara les institucions democràtiques legislatives, un s'esperaria un bon exercici de l'oratòria, dels discursos persuasius, dels debats argumentals. Per això mateix, perquè no es tracta d'una tertúlia televisiva de baixa qualitat, a una com jo se li cauen els braços a terra quan s'usen les paraules més com a fletxes feridores per atacar que no pas com a mitjà d'expressió de les pròpies idees.

Com a bona amant de les paraules i de la Paraula, vull reflexionar-hi una miqueta. Penso en Jesús i recordo una ocasió en què també Ell va perdre els papers, quan va veure el temple esdevingut una cova de lladres... Sempre em deixa una mica perplexa, aquella escena... No es defensava ell mateix, no reaccionava a un atac contra ell, sinó contra la casa del seu Pare, allà li van tocar el moll de l'os... Potser trobem aquest passatge als evangelis també per apreciar plenament la seva humanitat, que assumeix tot tipus d'emocions, també la ira.

A banda d'aquest moment, les escenes de diàleg de Jesús amb qui la pensava contràriament a ell, són d'un altre tarannà, molt més elegant, diria.

Sovint, deixa descol·locats els seus interlocutors i no cau en els seus paranys. Una situació així ens va procurar la meravellosa paràbola del bon samarità (Lc 10, 25-37), que ve introduïda per les preguntes d'un mestre de la Llei que volia "posar a prova Jesús".

En el diàleg de tu a tu amb la dona estrangera de Tir, que tenia una filla endimoniada, es deixa "afectar" per les seves paraules (Mt 15, 21-28 / Mc 7, 24-30). Inicialment, Jesús la ignora i després s'hi excusa amb paraules que no són precisament floretes... Però al final, Ell canvia la seva posició inicial: la fe sincera d'aquella dona, la seva fermesa, li conquereix el cor.

Altres vegades, Jesús calla i el seu silenci és eloqüent. Com quan abans de donar una resposta condemnatòria per a l'adúltera, dibuixa a terra (Jn 8, 3-11). Finalment obre la boca i diu "aquell de vosaltres que no tingui pecat, que tiri la primera pedra": tots van quedar retratats... I la seva sentència final és justa i misericordiosa alhora: "Jo tampoc no et condemno. Vés-te'n, i d'ara endavant no pequis més".

Mirem d'aprendre de Jesús, també per parlar amb els altres, per dialogar i exposar les nostres opinions. Comencem primer per fer-ho nosaltres, a casa, a la feina, al bar (ara que hi tornem)... i així, amb més autoritat moral, podrem demanar-ho als representants públics.